

Molnár Zsolt

A poézis problematikája

Hová tűntek el?

*Betűik érrendszerén át elburjánoztak,
és felélték a formák fajgazdagságát,
felszippantva a jelentés velejét is.*

Környezetük

áttétes

lett rájuk,

áttétesek

lettek környezetükre.

Bekebelezték a belső világot,

és engedtek

a külső világ

gravitációjának.

*Fehérlyukakként viselkedtek a végelgyengülés határán,
de eszkalálták a felejtés nyugodt diszharmóniáját.*

*Szavak dzsungelhologramjában irritálták a kaméleont,
megcserélték az értelem elcsúszott pólusait.*

Dobolt bennük a megszelídíthetetlen falánkság.

A fogak gyomrukban is

rendeltetés-szerűen helyezkedtek el.

A rituálé önmaguk és áldozatuk

megtisztításának végbemenetele nélkül

mit sem ért volna.

*Ólomcsendbe öntött sikoltozások a részvétellel
ledöfött tájban.*

Az átrévíült borzongásban láthatatlanná

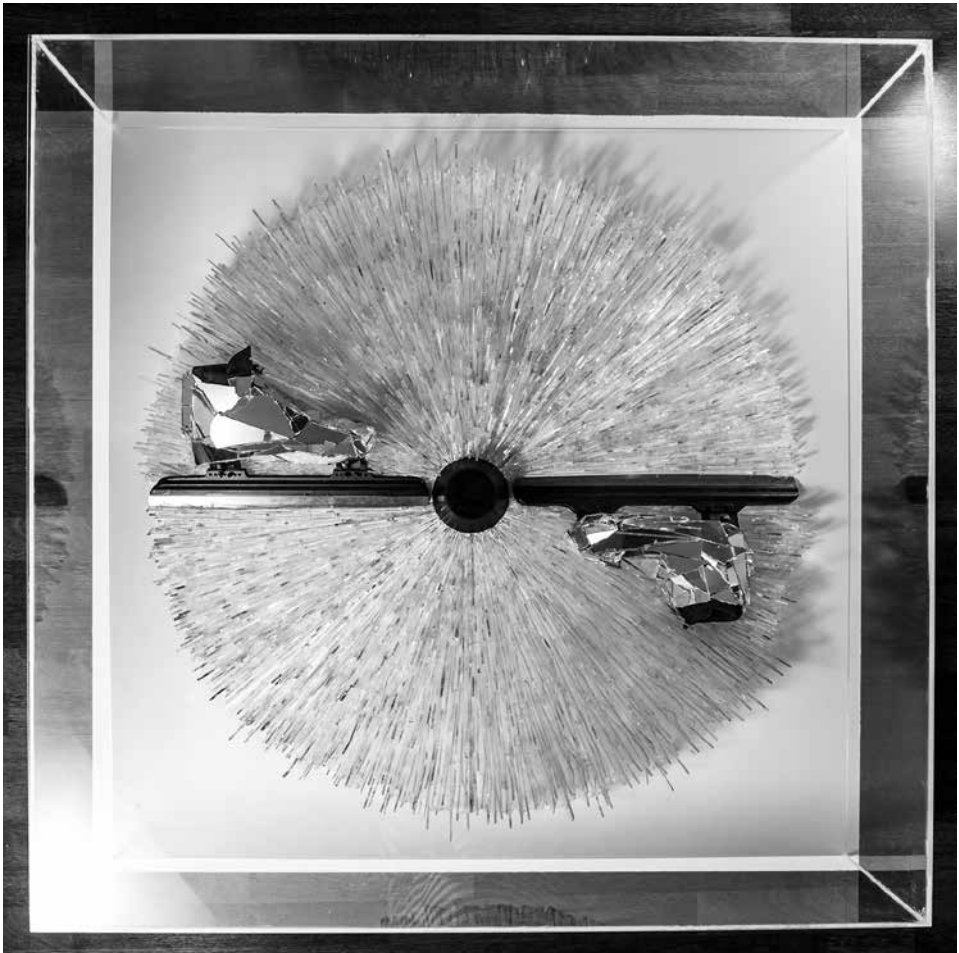
kódolta őket a leukémia.

*Szinte egytől egyig elfogyasztották egymást,
figyelmen kívül hagyva, ki honnan jött.*

*És mégis, maradt egy utolsó példány, akiben
ott lüktet mindegyiknek az élete, halála.*

*Egyedül
van
a lét-nemlét kitágított metszéspontján.*

Hogyan lehet tálalni a kannibálverset?!



Timerace 1

Ellentétes egyformaságok

*A mélypontnak katarzisa.
És ez a lázas, kifordított ég.
Tapasztalat feledése,
hol maradandó a törlődés.*

*A teljesség itt részleges.
Kényeztetés megkínzása.
Hiszen alpári, mi nemes lehet.
Távoli hallgatás befele kiáltva.*

*Csak a kontraszt egyoldalú,
mert megfordítva marad épp olyan.
De a változás amorf alakul,
miután az öröklét a pillanatból kibuggyan.*

Mire összeér

*Megfogadom magamnak, hogy
ezentúl
minden reggel egy perccel később ébredek
és
minden este egy perccel korábban alszom el.*

*Erre nem elég mentálisan és pszichikailag felkészülni, a fizikai
állapot megregulázása sem elhanyagolandó tényező.
Köröttem, ha mindenki jót akar nekem,
engedélyt ad, hogy kilépjek a mindennapi megszokott rutinból,
és átálljak egy másik téridő-rendszerbe.*

Redukálom napi aktivitásaim számát,
a fontosokból is kiszűrök néhány nem életbevágó tevékenységet,
és csak a legalapvetőbb szükségletek kielégítésére hagyok
előregyártott eszmélés mintákat.

Empátiámat automata üzemmódra állítom be,
ugyanis valamivel kénytelen vagyok jelezni,
hogy csekély százalékban még itt vagyok.

Megválasztom magam személyi tréneremnek,
és elvárom magamtól, hogy utasításaimat a legkisebb panasz vagy
ellenkezés nélkül végrehajtsam.

A cél szentesíti a szabályt,
és mindent alá kell rendelnem azért,
hogy átvészeljem ezt a súlyos megpróbáltatással teli kihívást.

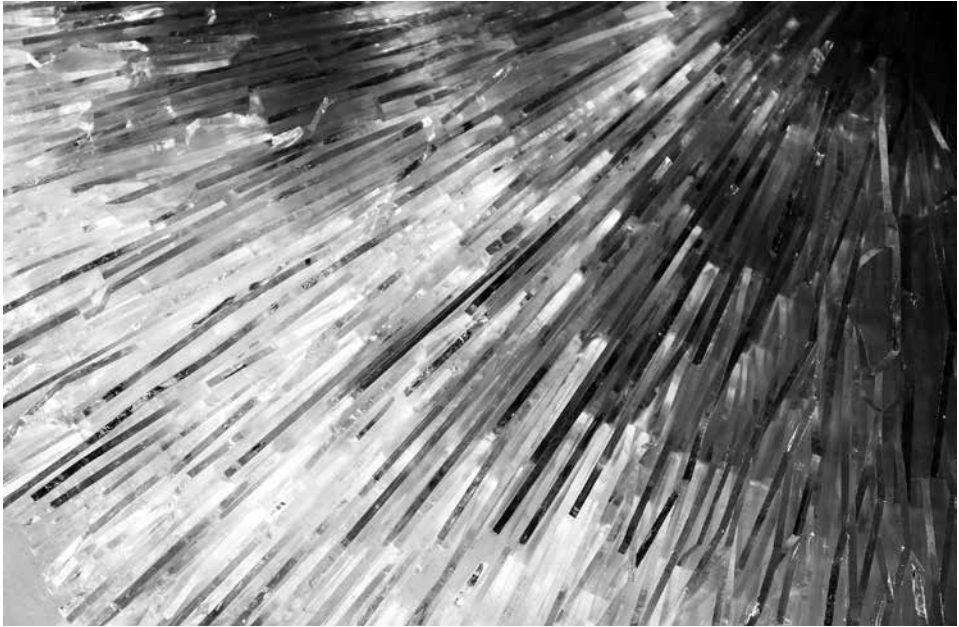
Nincs másik út,
de ha veszni kell, a totális vereség
érzésével feladni az egészet nem szégyen,
csak muszáj.

Érzékszerveimet a valóság
csúcstechnológiájával felszerelt esztergapadján
élezem tökéletesre.

Ez lesz talán a vesztem, de
ha nem próbálom meg,
egész halálomban
bánni fogom.

Összepréselem hát,
húzva egyet-egyet
minden reggel
és
minden este,
egyre elviselhetetlenebbé téve,
nem kímélve magamat sem,
összeroncsolva ébrenlétem vasprésével,
ami csak és kizárólag nekem fáj,
de túl akarok végre lenni rajta.

*És amikor egy délután valamikor
összeér és egy egészét alkotva végtelenné válik alvásfázisom, lehet,
nem fog feléleszteni
kihűlt homlokomra hullva az az utolsó csepp sem,
ami
h
i
á
ny
o
d
-ból'
megmarad.*



Timerace 4



Timerace 5